

2016. augusztus 20. – Szombat, Szent István király

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: Mindaz, aki meghallgatja szavaimat és szerintük cselekszik, ahhoz az okos emberhez hasonlít, aki a házát sziklára építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de az nem dőlt össze, mert sziklára épült. Aki viszont hallgatja szavaimat, de nem követi azokat, ahhoz az ostoba emberhez hasonlít, aki a házát homokra építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, nekizúdult a háznak, az összedőlt, és nagy romhalmaz lett belőle. Ezzel Jézus befejezte beszédét. A nép elragadtatással hallgatta tanítását, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van, nem úgy, mint az írástudók.

Mt 7,24-29

Szent Istvánról, a királyunkról beszélhetünk politikai, történelmi szereplőként, de számunkra mégis a legfontosabb az ő életszentsége. Márpedig szent az, akiben Krisztus él, akiben Krisztus szeret. Mindenki szent lehet, hiszen mindannyian Isten képe és hasonlatossága vagyunk. Ezért szent csak az lehet, aki mindenkinek megadja magában ezt a lehetőséget, azaz befogadja, nem utasítja el a másikat. Ez a szentnek az alapbeállítottsága, amivel rámutat arra, ami az emberi természetünknek a legjava, hogy mindenkit magunkba tudunk fogadni. Szent István ilyen volt, nemcsak az akkor élőket, de minket is magában hordozott, az imádságaiban, a cselekedeteiben. Nem azért, mert ő ennyire előrelátott, hanem azért, mert Krisztussal, a Szentlélekkel együtt gondolkodott, élt, cselekedett.

Persze, itt van a kérdés, hogy egy fecske csinálhat-e nyarat? Hát erre józanul azt szoktuk mondani, hogy nem. És itt mindig a számmal, a mennyiséggel kerülünk szembe, hogy az egy az kevés, azt egyszerűen föloldja a tér, a történelem, az idő. De hát egy Isten van, és ő a minden. Ha pedig Ő hitünk szerint Krisztusban jelen volt, mint valóságos Isten, akkor vajon Jézus egymagában „csinálhatott-e nyarat”, vagy megtagadjuk tőle is? Ha azonban Krisztusnak odakínáljuk ezt a lehetőséget, hogy neki lehet, akkor miért tagadjuk meg azoktól, akik Krisztust magukba fogadták, és Krisztus szerint élnek – vagyis a szentektől. Hogy lehet megtiltani tehát Szent Istvánnak azt, hogy egymagában, ha nem is nyarat, de igazi távlatot teremtsen saját népének.

Ezek mind csak józan gondolatok, de hát a szenteknek vannak sajátos tulajdonságai. Melyek lehetnek ezek? Nyájas, kegyes, mindenkire figyelő, és így tovább? Nem hiszem, hogy ez a lényeghez tartozik. Ami igazán fontos a szent életében, hogy megduplázza a talentumokat. Ezt írja a Szentírás: Aki nem duplázza meg az Istentől kapott ajándékokat, az nem lesz szent. Szent Istvánnak a misztériuma és a titka tehát éppen az, hogy itt előttünk, és mégis titokban, rejtekben élve, imádkozva tette ezt. Melyek voltak ezek a talentumok? Egyszerre voltak emberi, politikai, hadvezéri, mind olyan, ami egy királynak az életéhez, nagyságához hozzátartozik.

De most jön a fogós kérdés. Szent István, miután meghal az örökös, Imre, ott áll, térdel, de mit tud csinálni? Ő, aki magába fogadta Krisztust és vele mindannyiunkat, ő, aki megduplázta talentumait, mit tehet? És ez vitathatatlanul a hit igazi cselekedete, ami belőle fakad, ami belőle tör elő, hogy a Szűzanyának ajánlja az országot. Józan dolog volt ez? Aki eddig annyira éretten, bölcsen gondolkodott, cselekedett, a hit tettében elveszítette a józanságát? Minden, ami eddig a hitből fakadt, most megcsalattatik? Nemde éppen arról van szó, hogy Szent István egész élete ebben a hitben, ebben a följánlásban végbevitt cselekedetében bontakozik ki igazán? Nemcsak megduplázza, hanem szinte végtelenségre nyitja önmagát, és azokat a lehetőségeket, amelyek a hitből fakadó cselekedetben egy embernek adódnak.

Isten a történelem ura, Istent a történelem igazolja, és az ő szentjeit, prófétáit is. István 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén halt meg. Lehet ez véletlen? Nemde, mint az egész életének a teljes elfogadása? Ő, aki a Szűzanyának ajánlotta országát, ezzel az országgal együtt a Szűzanya elfogadta őt is? Nekünk ezekből az apró jelekből kell olvasni, mert ezek Isten szeretetét tükrözik, és Krisztust ábrázolják.

Mindannyiunknak oda kell figyelniünk az életünkre, hogy ne legyünk kishitűek. És mi van akkor, ha én ezt megteszem, jelent ez valamit? Rengeteget. Jönnek ezek a lekicsinylő kérdések, ostoba elodázásai a cselekvésnek. Hinnünk kell abban, hogy a Szentlélek bennünk is meg tudja duplázni talentumainkat, hogy a legvégén nekünk is lesz majd egy ilyen életünket összefoglaló hit cselekedetünk, amikor is odaadjuk magunkat az Atya kezébe. Ez az a cselekedet, amelyben egészen bizonyosak lehetünk, hogy előremutató és a történelem is igazolja.

Amen.